

savede Brænde. De vilde næsten ikke tro deres Øjne, da de saae, at det var Jægermesteren.

Ved Lyden af Vognen vendte han sig om, og da han genkendte dem, slap han Saven med et Brøl af Glæde.

»Næh! Er det Jer, Børnlille!« raabte han, idet hans ukonfirmerede Stemme straks slog over i Diskanten. »Det var virkelig pænt af Jer! Kom dog ned! Kom dog ned! Nu skal jeg kalde paa Mariane. Gud, hvor ser du godt ud, Jytte! Kom i mine Arme, Kusine!«

Uden mindste Forlegenhed hverken paa Grund af sin Paaklædning, sit ubarberede Ansigt eller sin hele reducerede Tilværelse hjalp han dem ned ad Vognen og førte dem ind.

For at komme til hans Værelse maatte de gennem Køkkengangen, der var mørk som en Kælder.

»Fald ikke over Gulvspanden, Jytte,« varskoede han. »Nu er vi der straks.«

Inde i sin Stue gjorde han dog udtrykkeligt opmærksom paa, at alle Møblerne var hans egne. Der var foruden Sengen et lille Vaskebord, et Klædeskab, et Par Stole og et Klapbord. Saa meget havde han tilbage af Storeholts Rigdomme.

»Men kom nu her og se min Udsigt,« sagde han efter at have taget en gammel graa Frakke paa, hvis lange Skøder dækkede over den lappede Buksebag.